:פו א טור שו"ע שס

ל) פירוש מולג [ובמשנה שבמשניות איתא המולג],

שבנושפיות טיעו המוזכבן ב) לעיל קז. סנהדרין פד: ג) [חוספתא פט״ו]

ג) [תוספתא פט"ו], ד) [עירובין לה. בילה י. יא:

כב.], ה) רש"ל ובס"י איתא

מהיכר וכן איתא ברא"ש בד"ה

מהיכר וכן חימת ברח"ש בד"ה לעולם, 1) [עי' לעיל לה. מוס' ד"ה ואפילון, 1) [לעיל לו.], ח) [לעיל מד.], ט) [ג"ל

:קבב

שו א טור שרייע שם:
א ב מייי פכ"ג מהלכות
שבת הלכה כה ופכ"ה
הלכה יב סמג לאוין סה
טוש"ע או"ח סימן שח

:סעיף מ ב ג מיי׳ שם הלכה ז טוש״ע ב ג מייי שם הנכה ז טוש"ע שם סעיף ג: ג ד מיי שם הלכה ח טוש"ע שם סעיף יא: ד ה מיי' פכ"צ שם הלכה

כה טור שו"ע שם סעיף ם. ה ו מיי׳ שם הלכה כו סמג שם טוש"ע או"ח סימן טוש"ע או"ח סימן שיד סעיף א:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה לעולם וכו ופריך והא ניטלין קתני ולא תני נמי נתפרקו כר' ועוד מאי אבל:

לעזי רש"י

מרטי"ל. פטיש. ודי"ל. יעה. פאל"א [פיל"א]. יעה. פורק"א. קלשון. פושי"ל. פלך. ראי"ל [רייו"ל]. כרכר.

מוסף תוספות א. (ד)אי ברוב נכרים. אפי׳ א. (ד)אי ברוב נכרים, אפי׳ לא מייתי שטרא וקרי שרי לא מייתי שטרא וקרי שרי דמסתמא אדעתא דרובא קמדליק. [אלא] צ״ל. כל״ם סימן יד. ב. ברוב ישראל, או. כל״ם סימן יד. ג. דדוקא בסתמא אמרי׳ אדעתא דרובא קמדליק. לל"ש סימן יד. T. וה"פ, כל הכלים שהן ניטלין בשבת אף דלתותיהן של אותן אף דלתות ניטלין שיש להן דלתות ניטלין עמהם. חיי הכ״ן. ה. דא״ה משמע שאין שום כלי אסור בטלטול, וליתא. חיי הר"ן, 1. מחלוקת שנשברו בשבת, אבל נשברו מער"ש ד"ה מותר, הואיל והוכנו למלאכה אחרת מבעו"י, אלמא. מאירי. 1. הלכך חשוב ככלי אחד שהיה מוכן ע"ג אביו בין שהיה מוכן על אבי בין השמשות. מוס׳ הלח״ם. אבל כשנתפרקו בחול ולא החזירם בחול, כיון שלא הוכנו בשבת אגב אביהם, איכא למימר שאין ניטלים, דליכא תורת כלי עליהם. ריטנ״ח.

ח. בנשברו, שאין לומר
בהן מוכנים אגב אביהן,
שהר הכל גופו נשבר. מאירי. 10. כשנשבר בחול נחת תורת כלי עליו נוות החות כלי עליה למלאכה זו האחרת [אבל]. ריטנ"א. י. כלומר, דמשמע שנוטלין אותן ממקומן. יא. כלומר, דבשלמא אי אחד הוא, שייך למתני 'אבל', משא"כ לאביי. חי'

יב. אבל.

אהדרינהן שמואל לאפיה. א מיירי בשהיה לכל הפחות מחלה על מחצה דמשום נר לאחד נר למאה לא משתריא אלא

היכא שהוא ניכר שהוא עושה ללרכו דתו לא גזרינן אפילו במכירו שמא ירבה בשבילוג: הדרן עלך כל כתבי

בל הכלים הניטלין בשבת דלתותיהן עמהם גרסינן ול״גד כל הכלים רניטלין דטובא איכא דאין ניטלין כגון מסר הגדול ויתד של מחרישה דאפילו ר"ש מודה כדאיתא בשילהי מכילתין (דף קנז.) וכגון חלתאי בת תרי כורי דאסר רבה בשילהי במה מדליקין (דף לה.) וכן חלולרות לרבי יהודה" ונר ישןי. מ״ר: אדרבה בשבת מוכנין אגב אביהן. אע"ג דלקמן בפירקין (דף קכד:) אמר איפכא גבי שברי כלי חרסי דשרי לטלטל יותר כשנשברו בע"ש משנשברו בשבת לא דמיא דהכא אכתי כלי הוא שעדיין עומד למלאכה ראשונה וראוי להתחבר הכיסוי עם הכליי אבל לקמן " לא חשיב כלי אלא מחמת שעומד למלחכה אחרת הלכך ש כשנשבר בשבת אסור טפי דהוי נולד: לעולם קסבר יש בנין בכלים כו'.

וכשניטלו מטלטלין קאמר וה"פ הברייתה דלת של שידה תיבה ומגדל ניטלין פירוש מטלטלין כשניטלין ולא כפירוש הקונטרס דמפרש שניטלין דקתני היינו שניטלו קאמר כלומר כשניטל אין מחזירין אותן דלא יתכן לפרש כן ניטלין דסיפא אלא לשוו טלטול הוח כדפרשתי ופריך והח (מ) נמי נוטלין קחני' ועוד מאי אבל לא מחזירין יא דלח שייך למיתנייב אמילתיה דלא (דמיא) [שייך] כלל למאי דאיירי בה דמעיקרא קאמר ניטלין שמותר לטלטל ואין בו איסור מוקנה והדר קאמר אבל לא מחזירין שהוא משום איסור בנין מאי ענין זה אצל זה לא שייך כה"ג למיתני אבל כלל: רחת ומדגז מי מייחדי ליה לקמן. ורג יהודה ידע ליה לסיפא אלא דילמא הוה מוקי לה בשיחדה לכך ככל הנך דמתניתין ואם מאמר והאמר רב יהודה אמר שמואל בפרק אלו קשרים (לעיל דף קיג.) כלי קיואי מותר לטלטל בשבת דהיינו לצורך גופו אע"פ שמלאכתו לאיסור ואין לומר ש דמשמע דשמואל האמר ליה וליה לא סבירא ליה מדבעי מיניה מרב יהודה כובד עליוו וכובד התחתוו מהו אין ולאו ורפיא בידיה משמע דס"ל הכי ועוד דרב יהודה גופיה בסוף כירה (לעיל ד' מו.) קאמר שרגא דמישחה שרי לטלטולי וחין לומר דמיירי כשייחדו להיתר כדמוקי רב

יהודה הנך דמתני׳ דהא כלי קיואי לא משמע שייחדו דאם כן אפילו כובד העליון וכובד תחתון נמי ויש לומר דלא אסר רב יהודה אלא דומיא דפילוע אגוזים שהיא מלאכה גרועה לגבי קורנס שמיוחד למלאכה חשובה וכן כל הנך דמתניתין הוה אסור בלא ייחוד דמלאכת היתר שלהן מלאכה גרועה היא לגבי הנך כלים שמיוחדין למלאכה חשובה אבל כלי קיואי ושרגא דמישחא מותר לטלטל

ללורך גופן דמלאכה שלהן חשובה יותר מפילוע אגוזים:

בסיכי

לפנות מקומו דאין מטלטלין: **מי מייחדי לקטן.** בשלמא כולהו הני דמתני׳ איכא לאוקמא בעשויין ומיוחדין לכך בר מהני דליכא דעביד להו להכי:

והמדליה עלמו משתמש לאורה ודאי עיקר אדעתא דידיה עביד וכיון דנר אדעתא דרובא מדלקי שמואל איקלע לבי אבין תורן אתא ההוא נכרי אדליק שרגא אהדרינהו שמואל לאפיה כיון דחזא דאייתי

דאדליק אהדרינהו איהו לאפיה גבי שרגא: הדרן עלך כל כתבי

שמר וקא קרי אמר אדעתא דנפשיה הוא

בל יהכלים ניטלין בשבת ודלתותיהן עמהן אע"פ שנתפרקו (בשבת) שאינן דומין לדלתות הבית לפי שאינן מן המוכן ינומל אדם קורנם לפצע בו את האגוזין קרדום לחתוך בו את הדבילה מגירה לגור בה את הגבינה מגריפה לגרוף בה את הגרוגרות את הרחת ואת המלגז לתת עליו לקמן את הכוש ואת הכרכר לתחוב בו סימחט של יד ליטול בו את הקוץ ושל סקאים לפתוח בו את הדלת: גבו כל הכלים ניטלין ואע"פ שנתפרקו בשבת ולא מיבעיא בחול אדרבה בשבת מוכנין על גבי אביהן בחול אין מוכנין על גבי אביהן אמר אביי הכי קאמר כל הכלים נימלין בשבת ודלתותיהן עמהן אע"פ שנתפרקו בחול ניטלין בשבת ת"רי דרלת של שירה ושל תיבה ושל מגדל נומלין אבל לא מחזירין ושל לול של תרנגולים לא נומלין ולא מחזירין בשלמא של לול של תרנגולים קסבר כיון דמחברי בארעא יש בנין בקרקע יש סתירה בקרקע אלא של שידה ושל תיבה ושל מגדל מאי קסבר אי קסבר יש בנין בכלים יש סתירה בכלים ואי אין סתירה בכלים אין בנין בכלים אמר אביי לעולם קסבר יש בנין בכלים ויש סתירה בכלים ושניטלו קאמר א"ל רבא [שתי תשובות בדבר] חדא דנוטלין קתני ועוד מאי אבל לא מחזירין אלא אמר רבא קסבר יאין בנין בכלים ואין סתירה בכלים וגזירה שמא יתקע: נומל אדם קורנם כו': אמר רב יהודה קורנם של אגווין לפצע בו את האגוזין אבל של נפחין לא קסבר דבר שמלאכתו לאיסור אפילו לצורך גופו אסור א"ל רבה אלא מעתה סיפא דקתני ואת הרחת ואת המלגז לתת עליו לקטן רחת ומלגז מי מייחדי ליה לקטן אלא אמר רבה קורנם של נפחין לפצע בו האגוזין קסבר

בל הכלים ניעלין בשבת ודלתותיהן עמהם. כל הכלים שיש להם דלתות כגון שידה תיבה ומגדל ניטלין בשבת ודלתות שיש להם בלדן עמהן

עליו לקטן. מזוכות: כוש. פלך פושי"ל:

כרכר. ראי"ל: לתחוב בו. לאכול בו

תותים וכל פרי רך: מחט של יד.

מחט קטן שתופר בו בגדים: ושל

סקחים. מחט גדולה שתופרים בה

שקים: לפתוח בו את הדלת. מי

שחבד מפתחו: גבו׳ ולה מיבעיה

בחול. קא פלקא דעתך ואע"פ

שנתפרקו אבשבת דקתני רישא קאי

ומשמע אע"פ שנתפרקו היום מותרים

ולא מיבעיא אם נתפרקו מאמש:

אדרבה. מאי אע"פ שייך למתני הא

ודאי נתפרקו בשבת איכא למישרי

משום דכי קדיש יומה הוו מוכנין

לטלטל אגב אביהן: הכי קאמר כו'.

ואע"פ לא ארבותא דנתפרקו בשבת

קאי אלא ארבותא דנתפרקו או בחול

או בשבת קאי ולא מיבעיא כשהן

מחוברין: נוטלין. משמע מסלקין

אותן בשבת הין מהיתרן ציר שלהן: לול.

בנין העשוי לתרנגולין: לא נוטלין ולא מחזירין. כדמפרש ואזיל חזרתו

בנין ממש הוא וסילוקו סמירה גמורה

היה: מחי קסבר. שמתיר סילוקו

ואוסר חורתו: אי קסבר יש בנין

בכלים. וחזרתו בנין על כרחיך אם יש

בנין יש סתירה ואמאי נוטלין: ושניטלו

לאחד נר למאה שרי: סורן. מקום:

דאייתי שער. ההוא דאדלקה:

הדרן עלך כל כתבי

אדעתא דרובא. הלכך ישראל עיקר. ומחלה על מחלה נמי ליכא

למיקם עלה דמלחא דאיכא למימר עיקר דעתיה דמדליק בשביל ישראל

ואיכא למימר עיקר דעתיה דמדליק בשביל נכרי אבל נכרי וישראל

מוסף רש"י שתופרים בה בגדים, ומשום דתחני בהדה ושל חחלים ניטלין עמהן: ואע"פ שנחפרקו. הדלתות מן הכלים ניטלין ואין דומין (לעיל קז. וסנהדרין פד:). אין לדלתות הבית שאין ניטלין לפי שדלתות . בנין בכלים ואין סתירה הבית אינן מן המוכן לטלטל שאינן כלי בכלים. אין איסור בנין וסתירה בכלים אלא בבתים. אבל אלו הן כלי אגב אביהן: קורנם. מרמי"ל: דבילה. מחתר שטשחה טינול עבה היא מאד וקשה כגבינה ולריך בשבת, משום מכה בפטיש סוא דמחייב. שהוא חיוב לכל קורדום לחותכה: ומגירה. כעין סכין נמר מלאכה. או אם הוא דבר גמר מנמכס, חו חם הוח דבר שהוא מחליקו חייב משום ממחק, ואם לריך קיצוע חייב משום מחחך, וכן אורג או מסך או מופר, אבל בנין וים בו פגימות הרבה: לגור בה את הגבינה. לחתכו ולחלקו לפי שממהרת לחתוך דבר עב: מגריפה. וודי"ל: וסמירה לא שייך בהו לאמיובי בסלוק וחזרה, דהא דמנן (לעיל קב:) הבונה כל שהוא, לגרוף כה אם הגרוגרות. מו החביות: רחת. פאל"א: מלגו. כמין עתר שקורין פורק״א של ברזל ולו ג׳ שיניים ומהפכין בו קש בגורן: לתת

רבינו חננאל

שם כב.).

פרק שבעה עשר כל הכלים ניטלין בשבת ודלתותיהן וכו'. באנו לפרש מתי נפרקו בשבת או אפילו בחול. ואוקמה אביי להא מתניתין [חאע"פ שומהכבו בחול שנתפרקו בחול ניטלין בשבת, לפי שאינן דומין דלתות הכלים לדלתות הבית, כי דלתות הבית קבועין בקרקע ולא הוכנו להטלטל, אבל הכלים לא הוכנו [אלא] לטלטול וכ"ש דלתותיהן, ופשוטה היא. דמפרקינן ל)גזירה שמא יחקע, פי׳ שמא יחקע בה מסמר או יחד מסמר או היא נוטל אדם קורנס לפצע בו אגוזים וכו׳. בא רב יהודה אגוזים וכוי. בא רב יהודה להעמיד משנתנו זו בקורנס המוכן לפצוע אגוזים. ולא כל קורנס מותר אלא זה בלבד, אבל קורנס של נפחים וכדומה להן אפילו נפחים וכדומה להן אפילו לצורך גופו אסור. ואקשי עלה רבה אלא מעתה סיפא דקתני ואת הרחת ואת המלגז לתת עליו לקטן, פי' לתת עליו מאכל לקטן כגון תבשיל, רחת ומלגז [מי] מביניו בני אדת לתביייול משנתינו בקורנס של נפחים וה״ה לכל קורנס.

לולה לחסר בדברי רבינוול"ל דלת של שידה ושל תיבהושל מגדל נוטלין אבל לא

קאמר. וה"ק דלת של תיבה שידה ומגדל שניטלו אין מחזירין: מאי

אבל. כיון דלא תנא נוטלין לא שייך למיתני אבל: לעולם קסבר אין ססירה וחין בנין. הלכך נוטלין ומיהו חין מחזירין מדרבנן: גזירה שמח יסקע. בחזקה בסכין ויתדות והוה ליה גמר מלחכה וחייב משום מכה בפטיש: קורנם של אגווים. המיוחד לפליעת אגוזים הוא דקתני מתניתין דנוטלין אותו למלאכתו משום דעיהרו למלאכת היתר: אבל של נפחים. דעיקרו למלאכת איסור לא: לצורך גופו. שגופו לריך עוד למלאכה אחרת

רבר '

של היתר אין מטלטלין אותו לאותה מלאכה וכ"ש אם אין לריך לגופו אלא